

El Codi Da Vinci

“El Codi Da Vinci”, una novel·la de ficció en la que es posa en dubte la veritat del catolicisme, s’ha situat a la llista dels llibres més venuts. Tot i que es tracta d’una obra de ficció, resulta ofensiva per l’honor de l’Església perquè juga amb els seus fonaments. Sintetitzem algunes de les ressenyes aparegudes en diaris dels Estats Units i Espanya.

29/01/2004

Per a més informació, visiti la secció especial sobre 'El Codi Da Vinci' de la nostra web.

Andy Welborn a “Our Sunday Visitor” (8-VII-2003) adverteix que “no és una gran pèrdua pel lector” explicar l’argument de la novel·la. *“Un conservador del Museu del Louvre és assassinat, però abans de morir aconsegueix deixar unes pistes i col·locar-se de forma singularment significativa. La seva néta Sophie i un investigador americà descobreixen que l’avi tractava de deixar un missatge no sobre el seu assassí sinó sobre un gran secret (...). L’avi formava part d’una antiga societat secreta anomenada El Priorat de Sió, que durant molts anys es va encarregar de custodiar aquest gran secret, la revelació del qual suposaria una amenaça per a la concepció present de la humanitat. Lògicament, l’Església Catòlica s’hauria esforçat*

*durant aquests dos mil anys en
protegir aquest secret”.*

“En què consisteix aquest gran secret? En què Jesús va estar casat amb Maria Magdalena, que estava embarassada quan Crist va ser crucificat. Els descendents d’aquell nen encara sobreviuen i es mantenen de forma anònima protegits pel Priorat de Sió, que és també el guardià de la veritable fe en Jesús i Maria Magdalena, basada en la teoria del sagrat femení. La novel·la per tant, consisteix en una cursa per trobar el Sant Grial. Però en lloc de buscar el calze del Sant Sopar el que és busca principalment són les restes de Maria Magdalena”.

“Sophie i l’americà començaran una competició en la que l’Església és la seva rival, representada per la figura d’un albi, membre de l’Opus Dei, que rep indicacions d’un bisbe i d’un misteriós Teacher. Correran darrera

les pistes codificades que l'avi de Sophie va anar deixant. És un gran trencaclosques que els portarà des dels Bancs de Zurich a l'Església del Sant Sepulcre, i de l'Abadia de Westminster a les pintures de Leonardo Da Vinci. La història de Da Vinci consisteix en què sembla que va plasmar la seva devoció al Sant Grial Femení en la representació del Sant Sopar, en la qual el personatge de la dreta de Jesús no és Sant Joan, sinó Maria Magdalena, la seva companya”.

“Molt poques coses d'aquest entrellat són pròpiament originals –conclou Andy Welborn-. La majoria d'elles procedeixen del fantasiós treball Holy Blood, Holy Grail i la resta són afegits de ridícules i gastades teories esotèriques i gnòstiques. (...). I m'hi jugo el que vulgui a que vostè desconeixia que la divinitat de Jesucrist va ser un invent de l'emperador Constantí per apuntalar

el seu poder; ja que “fins aquell moment de la història –escriu el propi Dan Brown-, Jesús era vist pels seus deixebles com un profeta mortal, un poderós i un gran home, però un home només. Un mortal”.

Al “Chicago Sun Times” (27-IX-2003), Thomas Roeser mostra alguns errors de fet en els que incorre Brown: *“Suposadament, la clau es pot trobar en el fresc del Sant Sopar, on insisteix Brown, la figura que està a la dreta de Crist no és Sant Joan, sinó Maria Magdalena (no és veritat, explica Bruce Broucher, conservador de l’Art Institute de Chicago, que ha tirar per terra la seva teoria)”*. **Excèntriques conjectures** *“Les excèntriques conjectures de Brown –prossegueix Roeser- es barregen amb fets i investigacions matusseres: els Jocs Olímpics de l’antiguitat se celebraven en honor de Zeus, i no d’Afrodita; els Templers, que suposadament són els guardians del “secret” de la*

Magdalena, no van construir les catedrals del seu temps, sinó que ho van fer els bisbes europeus; les catedrals gòtiques no tenen cap simbolisme femení: la crítica Sandra Miesel es pregunta amb astorament: ¿Quina part de l'anatomia femenina representen el creuer o les gàrgoles de la nau central de Chartres?”. “L’odi al catolicisme impregna tot el llibre – indica Roeser- , però les pitjor invectives les rep l’Opus Dei, prelatura personal aprovada per Joan Pau II. Un “monjo” de l’Opus Dei (curiosament, Brown no comprèn que aquesta organització no té monjos) és un assassí, que mata per impedir que el “secret” de la Magdalena surti a la llum pública. Jo no sóc de l’Opus Dei, però el conec i l’admiro, entre altres coses, per les seves escoles dirigides als joves sense oportunitats de Chicago, d’on vaig ser professor”.

La novel·la situa a Leonardo Da Vinci com un dels integrants de la societat

secreta El Priorat de Sió, que amaga les seves claus en tres dels seus quadres més coneguts: La Gioconda, la Verge de les Roques i el Sant Sopar. La medievalista Sandra Meisel (New York Daily News, 4-IX-2003), entre altres coses, ironitza sobre la substitució de Sant Joan per Maria Magdalena: *“Aquesta curiosa faceta no havia estat descoberta fins ara...”*. Ignorància històrica

El protagonista del llibre menciona l'absència del calze a la pintura de Leonardo com a prova que Vinci res sabia del què estava involucrat en el Grial. Però, com bé segueix explicant la historiadora Sandra Miesel, *“el fresc està inspirat en un passatge de l'Evangeli de Sant Joan, que no diu ni una paraula sobre la institució de la Sagrada Eucaristia”*. D'altra banda, resulta ridícul presentar a *“un Papa que llença al Tíber les cendres dels Templers que ell ha exterminat... just*

en l'època en què el papat patia el desterrament d'Avignon”.

Des de les pàgines del Weekly Standard (22-IX-20039, l'escriptora Cynthia Grenier afirma sobre El Codi Da Vinci que *“es pot parlar d'una extremista visió feminista”* de la fe cristiana i catòlica. *“Digueu-me escèptica –escriu- però no estic disposada a comprar aquesta novel·la. Els rituals que ell relata són fruit d'una barreja d'uns quants contes imaginaris. Si vostè alguna vegada ha considerat la possibilitat que el Sant Grial buscat pels cavallers del Rei Artur és realment el ventre de la Magdalena, llavors “El Codi Da Vinci” és la seva novel·la. Si la seva imaginació mai l'ha inquietat en aquest sentit, el millor és oblidar la novel·la. Segurament a vostè se li haurà caigut de les mans aquest llibre de 454 pàgines quan el seu autor li relati el darrer descobriment: sota l'enorme piràmide de cristall del pati*

del Louvre es troben els ossos de la dona de Jesús”.

I sobre els múltiples errors geogràfics i històrics continguts en el llibre, l'escriptora conclou “Per favor, algú hauria de donar-li a aquest home i als seus editors unes classes bàsiques sobre la història del cristianisme i un mapa”.

Pel crític espanyol F. Casavella (El País, 17-I-2004), El Codi Da Vinci és “la gasòfia més gran que aquest lector ha tingut entre mans des de les novel·les de quiosc dels anys setanta”. “No és que tendeixi al grau zero d'escriptura –explica-. Ni que sigui avorrit, prolix on no ho hauria de ser, maldestre a les descripcions i en la introducció, de dades sobre aquest interessantíssim i originalíssim misteri en torn al Sant Grial, Leonardo i l'Opus. Tampoc és un problema que repeteixi aquestes dades en pàgines contigües per a què

fins i tot un hipotètic “lector molt ximple” llegeixi a assimilar-los. Ni que escamotegi certs fonaments de la trama de la manera més grollera fins que resultin útils i llavors els faci aparèixer de la manera més barroera. Ni importa que les frases siguin beneïtes, i beneïtes siguin també les deduccions d'uns protagonistes de qui se'ns comunica, però no se'ns descriu la seva immensa intel·ligència. (...) També se li pot passar per alt que l'autor no sigui, al capdavant, instruït”.

En fi, conclou Casavella: “Es pot perdonar tot, el que no es pot perdonar és que aquesta novel·la es promoció, i no només pels canals publicitaris convencionals, com un producte de cert valor. Per entendre'ns, Dan Brown i el seu codi tenen a veure amb la novel·la popular el que Ed Wood amb el cinema. (...) No puc deixar de felicitar a les editorials de tot el món que en el seu dia van

refusar la publicació d'aquesta infàmia i ara no se'n penedeixen. És la demostració d'una resta de dignitat, no només en el món editorial, sinó en el sistema mercantil”.

22 de gener de 2004

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/el-codi-da-vinci/](https://opusdei.org/ca/article/el-codi-da-vinci/)
(21/04/2025)